

Anonimizirana različica

Prevod

C-159/21 - 1

Zadeva C-159/21

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

11. marec 2021

Predložitveno sodišče:

Fővárosi Törvényszék (višje sodišče v Budimpešti, Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

27. januar 2021

Tožča stranka:

GM

Tožene stranke:

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (nacionalni generalni direktorat policije za tujce, Madžarska)

Alkotmányvédelmi Hivatal (urad za zaščito ustave)

Terrorelhárítási Központ (center za boj proti terorizmu)

Fővárosi Törvényszék (višje sodišče v Budimpešti)

[...] (ni prevedeno) V postopku v upravnem sporu na področju azila [...] (ni prevedeno) med **osebo GM** [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno)), tožča stranka, [...] (ni prevedeno) in **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno)), **prva tožena stranka**, [...] (ni prevedeno) **Alkotmányvédelmi Hivatal** [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno)), **druga tožena stranka**, [...] (ni prevedeno) in **Terrorelhárítási Központ** [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno)), **tretja tožena stranka**, je Fővárosi Törvényszék (višje sodišče v Budimpešti, Madžarska) sprejelo naslednji

sklep:

Predložitveno sodišče začneja postopek predhodnega odločanja pri Sodišču Evropske unije, da bi to razložilo nekatere določbe Direktive 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (v nadaljevanju: Direktiva o azilnih postopkih) in Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite (v nadaljevanju: Direktiva o pogojih za azil).

Predložitveno sodišče Sodišču Evropske unije predloži ta vprašanja za predhodno odločanje:

1. Ali je treba člen 11(2), člen 12(1)(d) in (2), člen 23(1)(b) in člen 45(1) in od (3) do (5) Direktive o azilnih postopkih – z vidika člena 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) – razlagati tako, da morata v primeru, da je podana izjema iz člena 23(1) navedene direktive v zvezi z razlogom nacionalne varnosti, organ države članice, ki je sprejel sklep na področju mednarodne zaščite o zavrnitvi ali odvzemu statusa na podlagi razloga nacionalne varnosti, in posebni organ, ki je določil zaupnost, omogočiti, da se prosilcu, beguncu ali tujcu, upravičenemu do subsidiarne zaščite, ali njegovemu pravnemu zastopniku, na vsak način zagotovi pravica, da dostopa vsaj do bistvenih zaupnih ali tajnih informacij ali podatkov, na katerih temelji sklep, sprejet na podlagi navedenega razloga, in te informacije ali podatke uporabi v postopku, povezanem s sklepom, če pristojni organ trdi, da je navedeno razkritje v nasprotju z razlogom nacionalne varnosti?
2. Če je odgovor pritrdilen, kako je treba, natančno, razumeti pojem „bistveni“ zaupni razlogi, na katerih temelji navedeni sklep, pri uporabi člena 23(1)(b) Direktive o azilnih postopkih in z vidika členov 41 in 47 Listine?
3. Ali je treba člen 14(4)(a), člen 17(1)(d) Direktive o pogojih za azil, člen 45(1)(a), (3) in (4) Direktive o azilnih postopkih in njeno uvodno izjavo 49 razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni zakonodaji, v skladu s katero se odvzem statusa begunca ali tujca, upravičenega do subsidiarne zaščite, ali izključitev iz teh statusov izvedeta na podlagi neobrazloženega sklepa, ki temelji izključno na samodejnem odvzemu na podlagi zavezujočega – in prav tako neobrazloženega – mnenja posebnega organa, v katerem je ugotovljeno, da obstaja grožnja za nacionalno varnost?
4. Ali je treba uvodni izjavi 20 in 34 ter člen 4 in člen 10(2) in (3)(d) Direktive o azilnih postopkih ter člen 14(4)(a) in člen 17(1)(d) Direktive o pogojih za azil razlagati tako, da nasprotujejo nacionalni zakonodaji, v skladu s katero navedeni posebni organ preuči razlog za izključitev in sprejme vsebinski sklep v postopku,

ki ni v skladu z materialnimi in postopkovnimi določbami Direktive o azilnih postopkih in Direktive o pogojih za azil?

5. Ali je treba člen 17(1)(b) Direktive o pogojih za azil razlagati tako, da nasprotuje izključitvi, temelječi na okoliščini ali kaznivem dejanju, ki je bilo znano že pred izdajo sodbe ali sprejetjem dokončnega sklepa o priznanju statusa begunca, vendar v njej ni obrazložen razlog za izključitev niti v zvezi s priznanjem statusa begunca niti v zvezi s subsidiarno zaščito?

Obrazložitev

I. Predmet spora v glavni stvari in upošteveno dejansko stanje:

Tožeča stranka, ki je sirski državlján, je leta 2005 zaprosila za azil, medtem ko je na podlagi pravnomočne kazenske obsodbe, izrečene leta 2002, prestajala kazen odvzema prostosti zaradi zlorabe precejšnje količine drog. Tožeča stranka je pridobila status „sprejetega prosilca“, ¹ vendar je leta 2010 ta status izgubila zaradi njegove spremembe, kar je bilo potrjeno s sodno odločbo. Tožeča stranka je leta 2011 ponovno vložila prošnjo za priznanje statusa begunca, na podlagi katere ji je Fővárosi Törvényszék (višje sodišče v Budimpešti) s sodbo z dne 29. junija 2012 priznalo status zatečenega begunca. Pozneje, leta 2019, je bil po uradni dolžnosti začel upravni postopek za odvzem statusa begunca[;] tožbo zoper ta upravni sklep (sklep [...] (ni prevedeno) z dne 15. julija 2019) je obravnavalo predložitveno sodišče v postopku v upravnem sporu, v katerem je bil tožeči stranki odvzet status begunca, vendar je bilo razglašeno, da je treba uporabiti načelo nevračanja. Tretja tožena stranka (center za boj proti terorizmu) in druga tožena stranka (urad za zaščito ustave) v obravnavanem postopku v upravnem sporu sta med upravnim postopkom v svojem mnenju ugotovili, da zadrževanje tožeče stranke na Madžarskem pomeni grožnjo za nacionalno varnost. Glede na navedeno je organ, pristojen za odločanje o azilu, ugotovil, da je v primeru tožeče stranke podan razlog za izključitev priznanja statusa begunca in tujca, upravičenega do subsidiarne zaščite.

II. Bistveni elementi trditev strank

Na začetku sodnega postopka je pravni zastopnik **tožeče stranke** predlagal, naj predložitveno sodišče začne postopek predhodnega odločanja pri Sodišču Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče)[;] v bistvu je očital, da ne more dostopati do bistvenih „zaupnih“ podatkov, na katerih je temeljila grožnja za nacionalno varnost, in da jih v skladu z veljavno zakonodajo v sodnem postopku niti ne bi mogel uporabiti, tudi če bi do njih lahko dostopal. Poudaril je, da je tudi

¹ Op. prev.: dobesedni prevod izraza „befogadott“, ki je eden od statusov, urejenih v madžarskem zakonu o pravici do azila prav za tiste osebe, ki se jim ne prizna status begunca ali subsidiarna zaščita, vendar je zanje treba uporabiti načelo nevračanja.

iz upoštevne razlage Sodišča razvidno, da mora organ, pristojen za odločanje o azilu, prošnjo individualno presoditi in svoje odločitve ne more opirati izključno na mnenje posebnega organa (na področju nacionalne varnosti). Poleg tega je tožeča stranka menila, da je v madžarski zakonodaji – brez odobritve na podlagi prava Unije – razlogom za izključitev, ki vodijo do odvzema navedenega statusa, dodan razlog za izključitev, ki je v nasprotju s pravom Unije.

Druga in tretja **tožena stranka**, kot posebna organa, sta se sklicevali na okoliščine, ki sta jih ugotovili v svojih postopkih in ki so navedene v tajnem spisu, poleg tega pa sta vztrajali pri svojih ugotovitvah o grožnji za nacionalno varnost.

Organ, pristojen za odločanje o azilu, naveden kot prva tožena stranka, je opozoril na rezultat posredovanja posebnih organov, navedenih kot druga in tretja tožena stranka, po mnenju katerih zadrževanje tožeče stranke na madžarskem ozemlju pomeni grožnjo za nacionalno varnost. Glede na navedeno organ, pristojen za odločanje o azilu, meni, da tožeči stranki ni mogoče priznati niti statusa begunca niti statusa upravičenca do subsidiarne zaščite.

III. Upoštevni pravni predpisi:

Pravo Unije

Pravo Unije v zvezi s prvim in drugim vprašanjem za predhodno odločanje:

1. Direktiva o azilnih postopkih, zlasti člen 11(2), člen 12(1)(d) in (2), člen 23(1)(b) in člen 45(1) in od (3) do (5)
2. Listina, zlasti člena 41 in 47

Pravo Unije v zvezi s tretjim in četrtem vprašanjem za predhodno odločanje:

1. Direktiva o pogojih za azil, zlasti člen 14(4)(a) in člen 17(1)(d)
2. Direktiva o azilnih postopkih, zlasti člen 4, člen 10(2) in (3)(d), člen 45(1)(a), (3) in (4) ter uvodne izjave 20, 34 in 49

Pravo Unije v zvezi s petim vprašanjem za predhodno odločanje:

Direktiva o pogojih za azil, zlasti člen 17(1)(b)

Madžarska zakonodaja:

Madžarsko pravo v zvezi s prvim in drugim vprašanjem za predhodno odločanje

Člen 57 a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (zakon št. LXXX iz leta 2007 o pravici do azila, v nadaljevanju: zakon o pravici do azila)

„(1) V postopkih, ki jih ureja ta zakon, posebni organ izda mnenje o tehničnih vprašanjih, katerih presoja spada na področje njegovih pristojnosti. [...]

(3) Organ, pristojen za odločanje o azilu, ne sme odstopati od mnenja posebnega organa, če ni pristojen za odločitev o njegovi vsebini. [...]

Člen 3 a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (zakon št. CLV iz leta 2009 o varstvu tajnih podatkov; v nadaljevanju: zakon o varstvu tajnih podatkov)

1. Tajni podatki

(a) Nacionalni tajni podatki: kateri koli podatki, ki spadajo na področje javnih interesov in so lahko zaščiteni s tajnostjo, imajo oznako tajnosti v skladu s formalnimi zahtevami, opredeljenimi v tem zakonu ali v zakonodaji, sprejeti na podlagi tega zakona, in v zvezi s katerimi je – ne glede na obliko predstavitve – upravljavec podatkov v postopku za razvriščanje podatkov določil, da njihovo razkritje, nepooblaščen prilaščanje, sprememba ali uporaba, dajanje na voljo nepooblaščenim osebam ali preprečevanje dostopa do njih pooblaščenim osebam med njihovo veljavnostjo neposredno krši ali ogroža katerega od javnih interesov, ki so lahko zaščiteni s tajnostjo (v nadaljevanju skupaj: škoduje), in, ob upoštevanju njihove vsebine, omejuje razkritje in dostopnost v okviru tajnosti; [...]

[...] (ni prevedeno) [opredelitve, ki niso upoštevne za obravnavani predlog]

Člen 11 zakona o varstvu tajnih podatkov

„(1) Zadevna oseba lahko dostopa do svojih osebnih podatkov, ki imajo status nacionalnega tajnega podatka, na podlagi dovoljenja za dostop, ki ga je izdal upravljavec podatkov, ne da bi bilo potrebno varnostno dovoljenje. Zadevna oseba mora pred dostopom do nacionalnih tajnih podatkov dati pisno izjavo o zaupnosti in izpolnjevati standarde varstva nacionalnih tajnih podatkov.

(2) Upravljavec podatkov na podlagi prošnje zadevne osebe v roku 15 dni odloči o tem, ali bo izdal dovoljenje za dostop. Upravljavec podatkov zavrne dovoljenje za dostop, če dostop do podatkov škoduje javnemu interesu, na katerem temelji tajnost. Upravljavec podatkov mora zavrnitev dovoljenja za dostop obrazložiti.

(3) Zadevna oseba lahko v primeru zavrnitve dovoljenja za dostop navedeni sklep izpodbija v postopku v upravnem sporu. Če sodišče tožbi ugodi, mora upravljavec podatkov izdati dovoljenje za dostop. Sodišče o zadevi odloča na obravnavi, zaprti za javnost. O postopku lahko odloča le sodnik, nad katerim je bil izveden nacionalno varnostni nadzor v skladu z zakonom o nacionalnih organih za varstvo podatkov. Tožeča stranka, oseba, ki je udeležena v postopku kot zainteresirana oseba, ter tožena stranka in njen pravni zastopnik, ki so prav tako udeleženi v postopku, med postopkom nimajo dostopa do tajnih podatkov. Druge osebe, ki intervenirajo v postopku, in njihovi pravni zastopniki, imajo lahko

dostop do tajnih podatkov, če je bil nad njimi izveden nacionalno varnostni nadzor v skladu z zakonom o nacionalnih organih za varstvo podatkov.

Člen 12 zakona o varstvu tajnih podatkov

(1) Upravljevec tajnih podatkov lahko zadevni osebi zavrne pravico dostopa do njenih osebnih podatkov, če bi bil javni interes, na katerem temelji tajnost, z uresničevanjem te pravice ogrožen.

(2) Kadar se pri sodišču uveljavljajo pravice zadevne osebe, se za sodišče, ki odloča o zadevi, in za dostop do tajnih podatkov *mutatis mutandis* uporabljajo določbe člena 11(3).

Člen 13 zakona o varstvu tajnih podatkov

(1) Tajne podatke lahko uporabi le oseba, ki je do tega upravičena v okviru opravljanja državne ali javne funkcije in ki ima, brez poseganja v izjeme, določene z zakonom:

(a) veljavno varnostno dovoljenje, ki je v skladu s stopnjo tajnosti podatkov, ki se želijo uporabiti,

(b) izjavo o zaupnosti in

(c) dovoljenje za uporabo. [...]

(5) Razen če zakon ne določa drugače, sodišče lahko izvaja pravice do razpolaganja s podatki, ki so potrebne za rešitev v obravnavo predloženih zadev v skladu s hierarhijo pristojnosti, brez potrebe po nacionalno varnostnem nadzoru, varnostnem dovoljenju, izjavi o zaupnosti ali dovoljenju za uporabo,

Madžarsko pravo v zvezi s tretjim in četrtem vprašanjem za predhodno odločanje:

Člen 8 zakona o pravici do azila

(4) Kot begunca ni mogoče priznati tujca, čigar zadrževanje na ozemlju Madžarske pomeni grožnjo za nacionalno varnost.

Člen 15 zakona o pravici do azila „Subsidiarna zaščita se ne prizna tujcu [...]

(b) čigar zadrževanje na ozemlju Madžarske pomeni grožnjo za nacionalno varnost.“

Madžarsko pravo v zvezi s petim vprašanjem za predhodno odločanje:

Člen 15 zakona o pravici do azila „Subsidiarna zaščita se ne prizna tujcu [...]

(ab) zoper katerega obstaja razlog za izključitev v skladu s členom 8(5);

Člen 8 zakona o pravici do azila

- (5) Status begunca se ne prizna tujcu, ki ga je sodišče
- (a) s pravnomočno sodbo obsodilo na pet- ali večletno kazen odvzema prostosti za storitev naklepnega kaznivega dejanja,
- (b) s pravnomočno sodbo obsodilo na kazen odvzema prostosti za storitev kaznivega dejanja kot povratnika, večkratnega povratnika ali nasilnega večkratnega povratnika,
- (c) s pravnomočno sodbo obsodilo na tri- ali večletno kazen odvzema prostosti za storitev kaznivega dejanja zoper življenje, telo ali zdravje, kaznivega dejanja, ki ogroža zdravje, kaznivega dejanja zoper človekovo svobodo, kaznivega dejanja zoper spolno svobodo in spolno nedotakljivost, kaznivega dejanja zoper javni mir, kaznivega dejanja zoper javno varnost ali kaznivega dejanja zoper javno upravo.“

IV. Razlogi za predlog za sprejetje predhodne odločbe

Prvo in drugo vprašanje

V skladu z upošteveno sodno prakso Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska) so procesne pravice zadevnih oseb zagotovljene že s tem, da ima lahko sodišče, ki preverja upravni sklep, temelječ na tajnih podatkih, vpogled v dokumente posebnega organa, ki vsebujejo tajne podatke. Zato se ne zahteva, da mora zadevna oseba imeti možnost, da se seznanj z – vsaj bistvenimi – zadevnimi podatki ali jih uporablja.

Sodno prakso Sodišča glede omejitve pravic v zvezi s sklepi, temelječimi na zaupnih podatkih, je mogoče zaslediti, natančneje, v zadevah C-300/11 in C-593/10.

V primeru tožeče stranke sklep organa, pristojnega za odločanje o azilu, da jo izključi iz mednarodne zaščite, temelji zgolj na dejstvu, da sta posebna organa, ki sta sodelovala v postopku (prva in druga tožena stranka), v svojih mnenjih razglasila, da zadrževanje tožeče stranke na Madžarskem „pomeni grožnjo za nacionalno varnost“. Organ, pristojen za odločanje o azilu, ni bil seznanjen z razlogi, na katerih je temeljilo mnenje posebnega organa, niti s tajnimi podatki.

Niti tožeča stranka niti njen pravni zastopnik nista mogla predložiti stališč o neobrazloženem mnenju posebnega organa, ki ga je prejel organ, pristojen za odločanje o azilu, v upravnem postopku, niti nista mogla v tem upravnem postopku izpodbijati njegove podlage. Tožeča stranka ima možnost vložiti prošnjo za dostop do tajnih informacij o sebi na podlagi zakona o varstvu tajnih podatkov, vendar tudi če se ji dostop do tajnih podatkov odobri, jih niti ne more uporabiti v upravnem ali sodnem postopku. [Tožene stranke v postopku v glavni stvari, urad za zaščito ustave in center za boj proti terorizmu glede na svoj odgovor na zahtevo

za dostop do informacij v javnem interesu, ki jo je predložil Magyar Helsinki Bizottság (madžarski helsinški odbor), zadevnim osebam niso izdali dovoljenja za dostop do tajnih podatkov, ki se nanašajo na njih, za nobeno od prošenj, ki so jih prejeli v letu 2019 in v prvi polovici leta 2020].

Neobstoj pravice do uporabe informacije pomeni, da tudi če je tožeča stranka seznanjena z zaupnimi podatki, nima možnosti predložiti stališč o razlogih, na katerih temelji sklep, sprejet v azilnem postopku, in zato niti predstaviti argumente, s katerimi bi podprla neuporabo razloga za izključitev.

V skladu z zakonom o varstvu tajnih podatkov posebni organ, ki odloča o dovoljenju za dostop, ne more delno presojsati o prošnji za dostop na podlagi sporočitve bistvenih razlogov, na katerih temelji mnenje navedenega organa.

Čeprav ima sodišče, ki preveri zakonitost sklepa na področju azila in mnenje posebnega organa, na katerem ta sklep temelji (kot je to v obravnavanem primeru storilo predložitveno sodišče), pravico dostopa do zaupnih ali tajnih informacij, teh informacij nikjer ne more uporabiti, niti v postopku v glavni stvari, in navedeno sodišče ne more v zvezi s tem ničesar razglasiti ali ugotoviti, niti v sodnem postopku niti v sodbi. Zato v sodbi sodišča nikakor niso navedeni dejstva ali okoliščine, na katere bi to lahko v zvezi s tem oprlo svojo presojo.

Navedeno sodišče mora preveriti upravni sklep in nazadnje odločiti o možnosti uporabe razloga za izključitev, ki temelji na zaupnih ali tajnih informacijah, ne da bi tožeča stranka ali njen pravni zastopnik imela možnost predstaviti svoje ugovore, argumente ali dejstva, na podlagi katerih bi bilo mogoče zavrniti [možnost uporabe] tega razloga v njenem posamičnem primeru. Navedeno sodišče lahko samo – brez obrazložitve svoje odločitve – odloči, ali je s tajnimi podatki, na katere se sklicuje navedeni organ, mogoče utemeljiti ugotovitev posebnega organa.

Navedeno sodišče ne more zagotoviti, da se tožeči stranki v sporu o glavni stvari kakor koli sporočijo bistveni razlogi, na katerih temeljita mnenje posebnega organa in vsebinski sklep na področju azila, ki ju navedeno sodišče preverja.

Člen 23(1)(b) Direktive o azilnih postopkih ni bil prenesen v madžarsko pravo, kar pomeni dodatno izjemo poleg izrecne izjeme, dovoljene v navedenem členu Direktive. Vendar dodajanje te izjeme ni mogoče niti na podlagi Direktive, niti na podlagi člena 72 PDEU, niti na podlagi nobene druge določbe prava Unije.

Zato glede na navedeno ni jasno, ali navedena madžarska zakonodaja zagotavlja temeljne procesne pravice tožeče stranke, zagotovljene v Direktivi o azilnih postopkih in v členu 47 Listine, in pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

Zgoraj navedene določbe Direktive o azilnih postopkih potrebujejo natančno razlago tudi zato, ker omejitev ali zavrnitev dostopa do zaupnih podatkov, ki posegata v procesne pravice ali pravico do učinkovitega pravnega sredstva, lahko, nazadnje, v primeru neutemeljenega sklepa na področju mednarodne zaščite

pomeni kršitev pravice do azila (člen 18 Listine) in drugih temeljnih pravic, za katere delno velja prepoved omejitve (členi 2, 4, 6 in 19 Listine).

Tretje in četrto vprašanje

Sodišče je v zadevi C-369/17 razglasilo, da mora organ, pristojen za odločanje o azilu, sprejeti individualno odločbo o razlogih za izključitev tako, da vsebinsko preuči in pretehta vsa razpoložljiva dejstva. Navedbe v zvezi s tem tehtanjem vsebujeta tudi sodbi C-715/17 in C-380/18.

V skladu z madžarsko zakonodajo mora posebni organ izdati zavezujoče in neobrazloženo mnenje o obstoju „grožnje za nacionalno varnost“, od katerega organ, pristojen za odločanje o azilu, ne sme odstopati, tako da v zvezi s tem sklep zadnjenedenega organa vsebuje le sklic na mnenje posebnega organa in napotilo na zakonodajo. Zato je posledica madžarske zakonodaje ta, da je vsebinska odločitev o mednarodni zaščiti sprejeta v sklepu organa, pristojnega za odločanje o azilu – ki niti ni seznanjen z obrazložitvijo mnenja posebnega organa –, v katerem, nazadnje, ni mogoče podrobno preučiti obstoja in možnosti uporabe razloga za izključitev v posamičnem primeru niti upoštevati individualnih okoliščin ali pretehtati nujnost in sorazmernost. Iz direktiv in upoštevnihih sodb Sodišča izhaja, da niti v primeru posredovanja posebnega organa (na področju nacionalne varnosti) pristojni organ ne more sprejeti vsebinske odločitve o prošnji za azil (torej o tem, ali prizna ali odvzame status begunca ali tujca, upravičenega do subsidiarne zaščite), ki temelji izključno in samodejno na odločitvi drugega organa – pristojnega za odločanje o posebnem delnem vprašanju – ne da bi sam opravil presojo, zahtevano v členu 4 Direktive o pogojih za azil.

Zato je posledica madžarske zakonodaje ta, da vsebinske presoje o mednarodni zaščiti ne opravi in končne ustrezne odločitve ne sprejme organ, pristojen za odločanje o azilu, temveč to storita posebna organa, ki ne izpolnjujeta pogojev niti nista pooblaščenata v skladu z Direktivo o azilnih postopkih za opravljanje te presoje in sprejemanje te odločitve, poleg tega pa svojih postopkov ne izvedeta v skladu z vsebinskimi in procesnimi določbami upoštevnihih direktiv. Ta odvzem pristojnosti, ki se zdi v nasprotju s pravom Unije, lahko povzroči poseganje v procesna jamstva, določena v pravu Unije.

Čeprav je člen 17(1)(b) Direktive o pogojih za azil zavezujoča določba, v primeru subsidiarne zaščite njegova uporaba prav tako zahteva individualno presojo, podrobno preučitev in tehtanje organa, pristojnega za odločanje o azilu. Po eni strani je iz same določbe razvidno, da mora ugotovitev, da je izpolnjen pogoj, povezan z ogrožanjem varnosti in zajet v navedenem razlogu za izključitev, temeljiti na „utemeljenih razlogih“. Po drugi strani je v členu 19(4) izrecno določeno, da država članica vsekakor dokaže, da zadevna oseba nima (ali nima več) pravice do subsidiarne zaščite v skladu s členom 19(3) (to pomeni – trditev o ogrožanju varnosti).

Peto vprašanje za predhodno odločanje

Organ, pristojen za odločanje o azilu, je na podlagi razloga za izključitev, določenega v členu 15(ab) zakona o pravici do azila, razglasil, da tožeči stranki ni mogoče priznati statusa tujca, upravičenega do subsidiarne zaščite. Pri tem se je oprl na kazensko obsodbo, izrečeno zoper tožečo stranko 6. junija 2002, ki je postala pravnomočna pred 18 leti, in sicer za, po njegovem mnenju, „hudo“ kaznivo dejanje.

Kazen odvzema prostosti, naloženo v navedeni sodbi, je tožeča stranka prestala leta 2004, to je pred 16 leti, pri čemer je bilo to kaznivo dejanje ob priznanju statusa begunca tožeči stranki že znano in ji je bil ta status kljub temu priznan, poleg tega pa niti navedeni organ niti sodišče, ki je odločalo o priznanju statusa begunca, nista uporabila razloga za izključitev v povezavi s tem kaznivim dejanjem.

Končni del

[...] (ni prevedeno) [postopkovni elementi nacionalnega prava]

Budimpešta, 27. januar 2021.

[...] (ni prevedeno) [podpisi]